

JEHOVA-JIREH ¹

 Vær så god og sitt. Dette er en stor anledning å få komme tilbake igjen i kveld. Og en stor velsignelse for meg til å komme og tale til dere om vår Herre Jesus, Han som jeg er sikker på at de fleste av dere kjenner, eller jeg håper dere gjør det, i tilgivelsen av deres synder og—og ved Hans nåde til dere. Og må Han skjenke dere i kveld mer av Sin nåde. Når vi drar herfra, må vi være i stand til å si slik som de som kom fra Emmaus: “Våre hjerter brant i oss, mens Han snakket med oss langs veien.”

² Nå, hver morgen tror jeg de har en—en—en—en publikumskontakt slik som ham. Herr Vayle her har en—en undervisningstime, der han svarer på spørsmål og snakker om Skriften. Er det her i denne bygningen? Rett her i denne bygningen, på morgenen. Og dersom noen har fri, og noen forkynnere og så videre ønsker å komme innom, ja så er alle velkomne. Og broder Vayle er litt av en grundig lærer. Virkelig, han har en god utdanning.

³ Og derfor sa jeg her om dagen at jeg—jeg skulle ønske jeg hadde en utdanning. Jeg må bruke lignelser, som noe annet for å forklare, vet dere. Jeg har ikke nok utdanning til å analysere det. Men på en eller annen måte, hjelper Herren meg med å få det frem.

⁴ Og så husker jeg, en gang var det en—en mann i Skriften, navnet hans var Johannes, og faren hans var en prest. Vanligvis fulgte de det deres far gjorde. Men han hadde virkelig et budskap; han skulle annonsere Messias. Og nå, hvis han gikk ned til skolen som faren hans gikk til, sa de: “Nå, du vet kjære broder *Så-og-så*? Det er ganske enkelt Messias,” de hadde nesten fått overbevist ham om det. Så, ser dere, han gikk ikke på noen skole av det slaget.

⁵ Han gikk inn i villmarken der han lærte om Gud. La dere merke til budskapene hans, som kom ut? Han fikk aldri noen utdanning. Han gikk inn som ni år gammel, kom ut som tretti, forkynte seks måneder og ble henrettet. Nå, vi finner at han brukte . . . Sa, som da fariseerne kom ut, og saddukeerne og han sa: “Åh, dere ormeyngel!” Det var det han hadde sett i villmarken; slanger, noe som var skittent og sleipt og svikefullt. Skjønner?

⁶ Så noen sa kanskje: “Vel, din lille ubetydelige plageånd,” eller noe. Men han . . .

⁷ Men, ser dere, han kjente ikke til noen ord han kunne bruke, derfor sa han bare: “Dere ormeyngel,” det var det han hadde sett i villmarken. Sa: “Hvem har advart dere om å flykte fra den kommende vreden? Ikke begynn og si at ‘Vi har, vi tilhører *dette*

og tilhører *det*, for Gud er i stand til av disse steinene,” det han hadde sett, “å reise opp barn for Abraham. Og øksen ligger ved roten av treet.” Han visste hva han skulle gjøre med et dårlig tre. “Ethvert som ikke bærer god frukt, blir hogd ned og kastet på ilden,” for å brenne opp det dårlige treet.

⁸ Ser dere, alle budskapene hans var noe fra naturen, han brukte det som eksempel. Vänlige folk forstår det. Og de . . . Noen ganger tror jeg dette er litt bedre å gjøre enn alle disse fine store ordene som folk lærer på skolen.

⁹ Nå, vi var litt sene i går kveld, derfor vil vi prøve å få dere ut til tiden i kveld, hvis vi klarer. Og jeg stoler på at Herren ikke vil la det regne for hardt i kveld på dette tinntaket, så vi vil bare tro og—og prøve å tjene Ham, så langt vi vet.

¹⁰ La oss nå reise oss mens vi leser Guds Ord, mens vi leser nå fra 1. Mosebok. Og vi begynner med det 22. kapitlet og det 7. verset, og leser til og med det 14. verset.

Men Isak talte til sin far Abraham og sa: Min far! Han svarte: Her er jeg, min sønn. Så sa han: Se, ilden og veden, men hvor er lammet til brennofferet?

Abraham sa: Min sønn, Gud vil selv tilveiebringe for seg lammet til brennofferet. Så gikk de to sammen.

Så kom de til stedet som Gud hadde sagt til ham. Der bygde Abraham et alter og la veden på plass. Så bandt han . . . sin egen sønn, og la ham på alteret, oppå veden.

Abraham rakte ut hånden og tok kniven for å ofre sin sønn.

Men Herrens Engel ropte til ham fra Himmelen og sa: Abraham! Abraham! Og han svarte: Her er jeg.

Han sa: Legg ikke hånd på gutten, legg heller ikke . . . på ham. For nå vet jeg at du frykter Gud, siden du har spart . . . ikke sparte din . . . din enbårne sønn, fra meg.

Da løftet Abraham blikket og så, og se, bak ham var det en vær som satt fast i krattet med hornene. Så gikk Abraham bort og tok væren, og han ofret den som brennoffer i . . . stedet for sin sønn.

Abraham kalte dette stedet Jehova-jireh. Som det blir sagt til denne dag: På Herrens fjell skal det bli sett.

¹¹ La oss bøye våre hoder bare et øyeblikk og be.

¹² Vår Himmelske Far, det er sagt oss i dette Ordet som er Gud at, “Troen kommer av hørelsen, og hørelsen av Guds Ord.” Og nå Far, ber vi om at Du vil gi oss sammenhengen i denne lesningen, slik at vi kan lære slik det er fortalt oss av Bibelen at, “Alle tingene tilbake i Det gamle testamente var eksempler som vi skulle se.” Til de som adlyder Guds kall, er velsignet. De som avviser det, er forbannet. Derfor ber vi Far om at vi

må få forståelse i kveld, ved åpenbaringen. Må Den Hellige Ånd åpenbare for oss de ting som vedrører oss i denne tid, alt sammen er skjult i dette store Guds mysterium som har vært siden verdens grunnleggelse. For vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

Vær så god og sitt.

¹³ Jeg ønsker å snakke om emnet, om Herren vil, om dette ordet: *Jehova-Jireh*. Ordet betyr “Gud vil Selv tilveiebringe et offer.”

¹⁴ Og vi snakker om Abraham, og dette var på den tiden da han ventet på en løftessønn. For å få den virkelige sannheten om dette, vil vi gå tilbake. Og dette var i det 22. kapitlet. Vi vil gå tilbake; jeg har noen Skriftsteder skrevet ned her, som jeg ønsker å henvise til, hvis mulig. Og jeg ønsker å tale over dem og jeg ønsker å begynne fra det 12. kapitlet. Vi vil gå tilbake for å finne ut hvem denne karakteren Abraham er og hvordan—hvordan det nå gikk til at Gud valgte ham.

¹⁵ Vi vet at løftet ble gitt til Abraham og hans Ætt etter ham, og kun ved å være i Abraham er vi arvinger sammen med ham med løftet. Nå, Abraham hadde ætt, og ætten var selvfølgelig, han hadde mange ætt, ætter, men han hadde én Ætt som løftet var til. Han hadde Ismael; og så etter at Sarah døde, giftet han seg med en annen kvinne og fikk syv sønner i tillegg til døtre; og de er alle Abrahams ætt, men . . . Abrahams ætter, men Ætten var den som hadde løftet. Og Ætten, som i virkeligheten er Abrahams *tro*, som han hadde på det lovede Guds Ord.

¹⁶ Nå, Abraham, vi finner ut, vi . . . dukker ikke opp før vi finner ham her rundt det 12. kapitlet. Det 11. kapitlet av 1. Mosebok, finner vi at faren hans kom ned fra Babylon. Og Abraham var bare en vanlig mann, akkurat som deg eller meg, eller hvem som helst annen. Og han begynte å bli ganske, det vi ville anse som en gammel mann. Han var sytti-fem år gammel. Han hadde giftet seg med halvsøsteren sin. Navnet hennes var Sarah. Og navnet hans da selvsagt var ikke Abraham, det var Abram. Og—og hennes var Sarai. Så vi finner ut at hun var ti år yngre enn han, det vil si at hun var seksti-fem og han sytti-fem år gammel.

¹⁷ De var sannsynligvis, han var en bonde, bodde i Sinears dal der, og levde et vanlig liv. Han—han gikk sannsynligvis ut om dagen, og fikk tak i sitt kjøtt fra villmarken, og plukket bær, og levde den slags liv. Bare en vanlig mann, det var ikke noe spesielt med ham. Men én dag kalte Gud ham. Det var det som gjorde forskjellen, da Gud kalte.

¹⁸ Og det er slik det er med et hvilket som helst liv. Det trengs Gud. Det er ikke hva du gjør; det er hva Gud gjør. Skjønner? Du sier: “Jeg søkte Gud. Jeg søkte Gud.” Du tar feil. Intet menneske søker Gud. Gud søker mennesket. Skjønner? Det er ikke du som søker Gud; det er Gud som søker deg.

19 Jesus sa: “Dere har ikke utvalgt Meg, men Jeg har utvalgt dere.” Skjønner? Så du er utvalgt før verdens grunnleggelse, ellers ble du ikke utvalgt i det hele tatt. Han kom bare for å gjenløse det navnet. Og alle som ikke har sine navn i Lammets Livsbok . . . før verdens grunnleggelse, er de eneste som kommer til å være der i alle fall. Skjønner? Du ble utvalgt i Ham før verdens grunnleggelse. Da Lammet ble utvalgt, da ble du utvalgt sammen med Ham, før grunnleggelsen.

20 Og du er som jeg sa i går kveld, en attributt av Guds tanker. Ser du, det er den eneste måten du kan være Evig, og den eneste formen for Evig Liv. Det er kun én form for Evig Liv og det er Gud. Så, det er alt, Han er den Ene som er Evig.

21 Nå, vi finner ut at Abraham hadde det stedet. Og Gud i Det gamle testamente virket ut bilder og skyggebilder, for å vise hva Han kom til å gjøre.

22 Nå, vi finner her at Gud talte til ham. Og det som var stort, etter at Gud kalte ham . . . Kallet som Gud ga var et overnaturlig kall. Men likevel tvilte aldri Abraham noen gang på det. Han visste alltid at det var Gud. Det er stort. Når . . .

23 Guds kall er overnaturlige; det er ikke noe naturlig. Gud tar det overnaturlige og virker det ut i det naturlige, men Guds kall er overnaturlig. Bibelen sier: “Gaver og kall er uten omvendelse.” Ser dere, det er forutbestemt av—av Gud.

24 Nå, vi finner ut at i dette, at Abraham som var kalt, han hørte Guds røst og Han fortalte ham noe som var nesten totalt umulig. Han som var sytti-fem år gammel og hans kone sekstifem år gammel, det vil si at hun var omtrent tjue år over overgangsalderen, og levde med henne siden hun var ei jente. De hadde ingen barn. Og likevel, fortalte ham at de skulle få en baby, og gjennom denne babyen ville hele verden, alle nasjonene bli velsignet. Nå, det var en merkelig ting.

25 “Og Abraham,” sier Bibelen i Romerne det 4. kapitlet, “tvilte ikke i vantro på Guds løfte, men var sterk og ga Gud ære.”

26 Jeg kan forestille meg etter den første måneden . . . Selvsagt var Sarah, som jeg sa, forbi overgangsalderen. Den første måneden kan jeg forestille meg at Abraham sa: “Sarah, hvordan føler du deg, kjære?”

“Ikke noe annerledes.”

27 “Vel, velsignet være Gud, vi kommer til å få babyen likevel. Vi kommer ganske enkelt til å få den. Gud sa vi ville det.”

28 Sarah strikket de små babytøflene, og fikk tak i tøybleiene og nålene, og slikt; gjorde seg klar, gjorde det klart for den, fordi hun visste at hun kom til å få den. Gud sa så. Skjønner?

29 Det første året gikk. “Føler du deg noe annerledes, kjære?”

“Ikke noe annerledes i det hele tatt.”

30 “Priset være Gud! Det vil bli et større mirakel nå enn det ville blitt første gang. Ser du, det er ett år senere. Kommer til å få den uansett.” Hvorfor? Gud sa så. Det avgjør det. Gud sa så. Vi . . . Gud sa så.

31 Ti år gikk. “Hvordan føler du deg nå, kjære?” Her er hun sytti-fem, og han er åtti-fem.

32 Nå, kunne du se for deg en gammel mann og en kvinne som det i dag, som gikk ned til sykehuset og sa: “Doktor, vi ønsker å gjøre noen forberedelser. Vi kommer til . . .”?

33 Gud ber deg om å tro noen av de mest absurde ting, men Han gjør det alltid rett. Gud . . . En person som tror Gud, oppfører seg fullstendig sprøtt for verden.

34 Kunne du forestille deg Moses, opplært i all egypternes visdom, leder for hæren, Egypts hærer. Og, men det hadde tatt ham førti år å trene seg opp til det, og det tok Gud førti år å ta den utdannelsen ut av ham, akkurat hva det tok verden å få den inn i ham. Førti år til, fikk Han fjernet det som ikke skulle være der, all utdannelsen, teologien ut av ham. Og Ham møtte ham midt ute i ørkenen, og han fikk vite mer om Gud i løpet av fem minutter i Guds Nærvær, enn han hadde lært på førti år ut fra bøker. Det er riktig.

35 Gud kjennes ikke ved utdanning. Han kjennes ved tro. Og Gud talte til ham i det overnaturlige. Og for en absurd ting, Gud noen ganger får oss til å gjøre.

36 Kunne du forestille deg en gammel mann, åtti år gammel på flukt, en profet som flyktet fra Gud? Og i Guds Nærvær fem minutter: neste morgen (Kunne du se ham for deg?), en gammel mann, kinnskjegg som hang langt nedover som *dette*; hans skallede hode skinte; en krokete kjepp i hånden hans; hans kone satt på et muldyr, med en liten en på hoften; på vei ned!

“Hvor skal du hen, Moses?”

“Skal ned til Egypt, for å ta over.”

37 Ser dere, “ta over,” en en-manns-invasjon. Det høres latterlig ut. Men, saken var den, han gjorde det, fordi Gud sa så. Det avgjør det.

38 Når Gud sier det, så avgjør det alt. Slik—slik er det. Hvis Gud ga løftet, så heng din sjel på det. Hvis du kan tro det, heng din . . . Hvis du ikke tror det, hold deg unna det; det vil skade deg. Men hvis du tror det, hold fast ved det, det vil føre deg til seieren, så sikkert som bare det.

39 Nå, vi finner ut at, “Abraham tvilte ikke på Guds løfte.” Og da han var hundre år gammel og hun var nitti, kan jeg høre ham; kan knapt snakke nå, han begynner å bli så gammel og skrøpelig: “Vel Sarah, kjære, hvordan føler du deg?”

“Vel, kjære, jeg føler meg ikke noe annerledes.”

40 “Halleluja! Vi—vi kommer til å få det uansett. Gud sa så, det er alt. Gud ga løftet.” Han sa han var “helt overbevist om at Gud var i stand til å utføre det Han hadde lovet.”

41 Og nå kaller vi oss Abrahams Ætt, hans Kongelige Ætt (ikke Isaks ætt), hans Kongelige Ætt, Kristus; og tviler på ethvert løfte, er uenig i det og sier at det ikke er slik, og tviler på det i tankene våre? Jeg tviler på at vi er Abrahams Ætt når vi har den slags tanke i oss. Abrahams Ætt tviler ikke på én ting. Den kaller ting som ikke er, som om de er, fordi Gud sa så. Han er en Skaper. Han kan få det til å bli slik. Han lovet det, og det avgjør saken. Det er alt. Når Gud sier det, så avgjør det hele saken. Nå, husk, han ønsket det. . . Det kunne ikke. . . Han fortalte. . .

42 En annen ting Han sa han skulle gjøre, var å atskille seg nå fra slektningene sine og hele sitt folk.

43 Gud, for å kunne få en mann eller en kvinne, gutt eller jente, til å adlyde Ham, er du nødt til å atskille deg fra all vantro, det er riktig, inntil du fullstendig atskiller deg fra alt som er i motsetning til Ordet og tror Det. Du. . . Gud kaller til en total atskillelse.

44 Hvor annerledes det er i dag i våre skoler som sender ut forkynnere. De bare indoktrinerer dem med all slags vantro og teorier som ikke er mer Bibelsk enn en eller annen læresetning som de finner på, og sender dem så ut med et slikt grunnlag. Ikke rart vi har klekket ut en flokk med Oswald'er og Jack Ruby'er og så videre, over hele landet. Kommunismen sluker landet, fordi vi har seminarer og predikanter fra klekkemaskiner istedenfor Gud-sendte, gjenfødte, Hellige Ånds fylte, Ild-fødte sønner av Gud, Abrahams barn som tror at Guds Ord er ettertrykkelig Sannheten og ikke noe annet enn Sannheten, robuste, og kan stå der på løftene, i møte med hva som helst, og stå fast på, at det er Sannheten. Det er Guds Ord. Ja vel.

45 Nå, Han sa: “Atskill deg fra alle dine slektninger, fra hele ditt folk, alt, og følg Meg.”

46 Gud har ikke forandret Sin vei. Gud er den uforanderlige Gud. Måten Gud gjør noe på, første gang, så er Han nødt til å gjøre det på samme måte den andre gangen. Husk, når du kan se Guds handling på ett tidspunkt, hvis Han. . . Hvis—hvis et menneske var fortapt, og Han frelste et menneske på grunnlag av en bestemt avgjørelse Han tok, så må Han for alltid holde Seg til den samme avgjørelsen. Han kan ikke forandre den. Skjønner? Han er ubegrenset.

47 Vi er begrensede. Jeg kan vite mer i morgen enn jeg vet i dag. På samme måte kan du vite mer neste år enn du gjør dette året. Du vet mer dette året enn du gjorde i fjor, men ikke Gud.

48 Han er fullkommen, ubegrenset. Alt Han gjør er fullkomment. Han kan ikke ta en avgjørelse i dag og ta en

bedre en i morgen. Hans første er fullkommen. Derfor kan du bare henge din sjel på alt Han sier, det er Sannheten.

⁴⁹ Gud kalte og gjorde en avgjørelse en gang, hvordan frelse et menneske, og måten Han gjorde det på var på grunnlaget av det utgytte Blodet av en Uskyldig En, i Edens hage. Og mennesket har prøvd alt i verden for å frelse mennesket på andre måter; de har bygd byer, de har bygd tårn, de har hatt organisasjoner, utdannelser og alt annet, og alt sammen er fullstendig mislyktes. Det er kun én måte som Gud noen gang frelser et menneske på, det er gjennom det utgytte Blodet til den Uskyldige. Det er den eneste måten. Det var Guds første avgjørelse. Han vil alltid holde Seg til den.

⁵⁰ Dersom Gud noen gang helbredet et menneske på grunnlaget som Han helbredet ham på, er Han nødt til å helbrede den neste når han kommer til det punktet. Hvis Han ikke gjorde det, handlet Han feil da Han handlet den første gangen da avgjørelsen skulle bli tatt.

⁵¹ Dersom Han noen gang tar en avgjørelse, må Han for alltid holde Seg til den. Hvis Han ikke gjør det, tok Han feil avgjørelse da. Skjønner? Og hvem kan si at Gud tok en feil avgjørelse? Skjønner? Vi kunne ikke si det. Så Gud må for alltid holde Seg til Sin avgjørelse. Så når Han tar den, så er det slik.

⁵² Derfor sa Han: “Atskill deg fra alle dine slektninger, alt sammen, all vantroen som kom ned fra Babylon der borte.”

⁵³ Den første store organisasjonen i verden var Babylon, da den organiserte alle byene til å betale skatt til denne ene byen, et nøyaktig eksempel på alle disse ismene og nye tingene vi ser i dag. Hvis du noen gang har lest Hislops *Two Babylons*, og så videre, og går tilbake til 1. Mosebok, vil du finne ut at 1. Mosebok er begynnelsen, frøet, der ser du alle disse ismene og slikt, riktig plassert rett der inne.

⁵⁴ Ser dere, de stive formelle fariseerne som kom ned derfra, fra denne kvinnen med dette spesielle opphavet og så videre, kom rett ned på Jesu tid. Fariseerne trodde ikke på Ånden eller noe annet, og de hindret Jesus. Jesus sa: “La dem være. Dersom en blind leder en blind, vil de begge falle i grøfta. La . . .” Han fortsatte rett videre med å forkynne, og helbrede de syke og utføre mirakler, like fullt. Det stoppet ikke Ham, fordi Han var Ordet. Ordet går rett videre, uansett hva som skjer.

⁵⁵ Så vi ser at de tingene finner sted, og de kommer til slutt ut i full blomst her i de siste dager. Som Jambres og Jannes stod Moses imot, slik vil det bli på samme måte.

⁵⁶ Nå, total atskillelse fra all vantro. Og husk, patriarken Abraham ble aldri fullt og helt velsignet før han adlød nøyaktig det Gud sa han skulle gjøre. Og vi vil aldri, aldri, aldri bli velsignet noe, og få velsignelsene, før vi adlyder det Gud sa vi skulle gjøre.

57 En annen ting jeg vil at dere skal legge merke til her i det 12. kapitlet, at pakten var helt og holdent betingelsesløs. Den var helt uten betingelser. “Jeg har,” ikke “hvis du.” Det var ingen hvis knyttet til den. “Jeg har allerede gjort det.” Han ga Abraham pakten, betingelsesløst.

58 Og vet nå, i den Adamske pakten, var det, “Hvis dere ikke rører dette treet, så vil Jeg gjøre *så-og-så*. Men hvis dere gjør det, så vil Jeg måtte gjøre *så-og-så*.” Ser dere, den hadde lov knyttet til seg.

59 Men i denne pakten, “Jeg har allerede gjort deg til en far til mange nasjoner.” Og Han har all- . . . Den er helt betingelsesløs. Pakten er ren nåde, bare fullstendig nåde. Det eneste de måtte gjøre for å beholde denne pakten, var å bo og holde seg i landet; og hver eneste velsignelse, som fulgte med pakten, var med dem. Det eneste de måtte gjøre, var å bo i landet. Nå, vi finner ut, da de dro ned til Egypt, så mistet de velsignelsen, men ikke pakten sin. Pakten var fremdeles der. De mistet velsignelsen, men ikke pakten sin, fordi pakten deres var nåde, uten betingelser.

60 Og i—i 2. Mosebok, det 19. kapitlet, 2.- . . gjorde Israel noe av det mest ubesindige som det noen gang hadde gjort, da det forkastet nåden og tok imot loven. Se hva nåden hadde gjort. Nåden hadde skaffet dem en befrier, hadde skaffet dem en profet med en Ildstøtte for å stadfeste ham med et stadfestet Ord, var offerlammet. Nåden hadde gitt dem en stor vekkelse. Nåden hadde ført dem gjennom, åpnet opp Rødehavet, ført dem gjennom det. Utfridd dem med tegn og under, alt sammen av nåde. Men de ønsket noe så de kunne skape seg noen store navn.

61 Nå, om ikke det nøyaktig er folk i dag, det er akkurat det samme. De er nødt til å være, mennesket er nødt til å involvere seg i det et sted. Og det var der Israel gjorde sitt store feiltrinn, da det forkastet nåden og tok loven, isteden. Og . . . Fremdeles, men pakten Han gjorde med dem var fremdeles betingelsesløs. Det er fremdeles på samme måte i dag, vi finner det.

62 Abraham, da, etter at disse betingelsene hadde blitt gitt ham, startet han på reisen sin, gikk i vei. Nå, vi finner ut at han dro avsted.

63 Og i det 13. kapitlet, kom han til slutt til et punkt med full lydighet til Gud. Nå, vi ser i det 13. kapitlet at Lot . . . Først, tok han med faren sin, og den gamle mannen var liksom alltid litt i veien. Og han prøvde å dra med seg en hel flokk. Og når du gjør det, er det der du får høre det. Guds sa: “Atskill deg.”

64 “Vel, jeg sier deg, de tror ikke nøyaktig, men . . .” Så kom deg unna det. Det er det eneste, bare hold deg unna det.

65 Og så den gamle mannen, til slutt, etter at de hadde begravd ham, så, ble Lot et—et hår i suppa, som vi sier. Vi finner ut at han begynte å klage. Og begge to ble rike, og de hadde massevis å

ivareta. Og vi finner så ut at Lot begynte å krangle, hans gjeterer imot Abrahams gjeterer.

⁶⁶ Og vi finner ut at Han ikke hadde, Gud hadde ikke fullt og helt funnet trofasthet i . . .-aham, Abraham, til å adlyde det Han sa han skulle gjøre, å fullstendig atskille seg fra alle sine slektninger, fra hele sitt folk, og til å tjene Ham.

⁶⁷ Så vi finner ut at Gud talte til Abraham her, ved alteret og hadde fortalt ham hva han skulle gjøre. Til slutt, Lot, da spørsmålet kom opp mellom Abraham og Lot; var hans bror Harans sønn og de . . . Det ble da nevøen hans. Og sa til slutt: “La . . . Vi er brødre nå. Vi vil ikke ha noen krangling iblant oss. Nå du, hvis du drar østover, vil jeg dra vestover. Og hvis du drar vestover, vil jeg dra østover. Nå skal du bare dele oss, og vi vil ikke . . . Det er nok av plass her for oss alle. Og bare gå, bare velg først du.” Nå, det var den ekte kristne ånden i Abraham, gir til og med fienden fordelene av valget. Og så lot han ham ta sin vei.

⁶⁸ Og Lot, slik som så mange i dag, så muligheten. Hvis han kom seg bort fra den strengheten, ja, så kunne han tjene seg noen dollar, han kunne bli en populær mann. Så kikket han nedover mot Sodoma. Og det var et frodig land, og stor by, og fin salt-industri og så videre. De, de hadde eksport derfra. Og—og så, dessuten var den full av moro, kvinner med all sin Jesabel-sminke og slikt, bare mye fornøvelser. Hans kone følte litt på samme måte også, fordi vi finner ut at etter at han ble borgermester der nede at hun liksom—hun liksom likte måten folk var på. Og det er det eneste du trenger å gjøre, å bli involvert i noe. Skjønner?

⁶⁹ Gud vil at du skal atskille deg, og—og komme deg så langt unna de tingene at du ikke engang ser dem i det hele tatt. Slik at, du ønsker å se én ting, det er Ham og det Han lovet.

⁷⁰ Men fru Lot, hun likte det liksom litt. Og, uten tvil sa hun på en måte: “Kjære, nå var jeg nettopp nede, og du ser hvordan kvinnene kler seg der nede, og se på de jentene. Se på hvordan jentene våre kler seg. Så synes du ikke at de er mere moderne?” Åh, du! Hvis vi ikke har gått rett tilbake til et nytt Sodoma, så vet ikke jeg. Det er det vi har.

⁷¹ Men Abraham holdt seg til løftet. Så finner vi ut etter som tiden går, og . . . etter som de delte seg, og Lot. Og Abraham tok de dårligere områdene, småveiene, holdt seg der oppe der det ikke var så mye beitemark for kveget sitt. Og, men han var klar for å ta veien, fordi Gud hadde satt ham i det landet, og det var der han ønsket å bli. Klar for å ta det.

⁷² Nå, da han til slutt, fullt ut adlød Gud, da han til slutt adlød Gud fullt og helt, om å atskille seg fullstendig, det var da Herren kom til syne for ham igjen. Inntil han gjorde det, holdt Herren Seg borte fra Abraham. Men da han fullt ut adlød, da Lot . . . kom Gud til syne for ham, Han sa: “Abraham, løft dine øyne. Se

østover, se vestover, se nordover, se sørover, alt sammen tilhører deg.” Amen. Nå, jeg liker det.

⁷³ Og, du vet, det var omtrent slik det var da jeg ble frelst. Jeg hadde alltid hørt om at Gud var en stor Gud. Og, du vet, da jeg ble frelst, . . . Sa noen: “Nå, alt du trenger å gjøre er å bli medlem av en menighet og sette navnet ditt i dette menighets-registeret her i baptist-menigheten. Det er alt du trenger å gjøre.”

⁷⁴ Men, vet du, en dag så jeg at jeg var arving til noe, slik at jeg—jeg—jeg ønsket å se gjennom det og se hva jeg hadde. Du vet, jeg er bare på den måten. Som en—en stor arkade, du eier den, og—og alt der inne tilhører deg.

⁷⁵ Du—du vet ikke hva du eier før du begynner å se gjennom Bibelen, for å finne ut løftene. Amen. De vil holde dem skjult for deg, om de kan; men de er dine. Ethvert løfte er til Abraham og til hans Ætt etter ham. Amen. Ethvert Guddommelig løfte i Ordet tilhører Abraham og hans Ætt, og du er arving til det. En arving! Åh, du! Jeg liker å se gjennom for å se hva jeg eier. Hvis noen gir meg noe, liker jeg å se grundig på det. Og jeg liker å se gjennom Bibelen og se hva som tilhører meg. Enhver Abrahams Sæd burde gjøre det, når du blir født på ny, fylt med Guds Ånd, og Den Hellige Ånd over deg, er du arving til hver og et av disse løftene.

⁷⁶ Du vet, det er som jeg sa, en stor arkade, for vi er døpt inn i den arkaden. Ved én Ånd er vi alle døpt inn i ett Legeme, og det Legemet er Kristus, som er Abrahams Kongelige Ætt, og arvinger til alt som er i det. Amen. Alt som var i Gud, øste Gud inn i Kristus; alt som var i Kristus, øste Han inn i den troende. Amen. Gud over oss, Gud med oss, og Gud i oss! Alt, ethvert løfte i Boken er ditt hvis du kan tro det, hvis du har tro nok til å ta imot det og tro det.

⁷⁷ Du vet, jeg ser meg omkring, hvis jeg finner noe som er litt for høyt, lurar på hva som er i det, så får jeg tak i en stige og dytter den rundt, og fortsetter å klatre inntil jeg kommer opp til det. Det er måten, et løfte i Bibelen, hvis noe virker å være litt mystisk for meg, bare fortsetter jeg å be inntil jeg får tak i det. Det er alt. Det er måten å gjøre det på. Fortsett å be, fortsett å hold fast, klatre oppover, tro, inntil du er . . . Du er arving til det, du har et løfte til det, og du har en rett til det, og, “Be og du skal få, for alle ting er mulig for dem som tror.”

⁷⁸ Nå, vi finner ut at Abraham gikk gjennom landet. Gud sa til ham, sa: “Gå gjennom landet, se gjennom det. Alt her inne tilhører deg. Hver minste lille del av det er ditt. Alt sammen tilhører deg.”

⁷⁹ Nå, vi finner så ut at, at i det 14. kapitlet av 2. Mosebok nå eller . . . 14. kapitlet av 1. Mosebok, beklager. I det 14. kapitlet av 1. Mosebok hadde Abraham og Lot skilt lag, og Lot kom til slutt inn i noen vanskeligheter. Og det vil du alltid få når du

skiller deg fra troende, du vil komme i vanskeligheter. Vi finner ut at kongene hadde slått seg sammen og de gikk til krig. Og de kom ned og de tok Sodoma, de tok Gomorra, de tok alle deres konger fra dalene og slettene og slikt og tok Lot. Og bare noen få mennesker klarte å flykte inn i fjellene.

⁸⁰ Og da de gjorde det, kom noen som hadde flyktet til Abraham hebreeren og sa at: “Sodoma har falt, og Gomorra, og de har tatt kongene deres og—og så videre, og tatt alt folket, og provianten deres og alt de hadde. Og de tok Lot og hans kone og hans døtre, alle kvinnene, og har dratt bort med det.”

⁸¹ Nå, Abraham, legg merke til denne kristne ånden som går etter sin broder. Selv om det, Lot var frafallen, hadde gått tilbake, likevel elsket Abraham ham. Han fortsatte å gå etter ham.

⁸² Akkurat som Jesus, i Laodikea Menighetstid. Selv om de satte Ham på utsiden av menigheten deres. Og Han var på utsiden, og banket, og prøvde å komme inn igjen. [Broder Branham banker syv ganger på talerstolen—Red.] Hvis Han bare kunne få noen til å åpne en dør slik at Han kunne komme inn!

⁸³ Der er Abrahams ånd, ser dere, som gikk etter sin falne, fornødrede broder. Og han gikk etter ham, og han tok sine tre hundre mannlige tjenere og bevæpnet dem. Og han møtte ham nede i Dan; det er ved Palestinas ytterste grense der. Og han møtte ham der, og delte seg om natten, og forfulgte og nedkjempet hærene, og beseiret kongene og slo dem i hjel, og brakte tilbake alt som var tatt ut.

⁸⁴ Legg merke til dette, da han kom tilbake, hvilket vakkert bilde her. Det er grunnen til at jeg liksom liker å se litt forut for dette, slik at vi får . . . før jeg kommer til teksten min om *Jehova-Jireh*. Hvis dere legger merke til at Abraham førte tilbake alt som hadde gått tapt, sin forvillede broder og barna, idet han førte dem tilbake, kom kongene ut for å møte ham.

⁸⁵ Og Melkisedek kom ut, “Som var Kongen av Salem, Fredskongen, rettferdighetens Konge, Jerusalems Konge; uten far, uten mor, uten dagers begynnelse, uten livets slutt.” Melkisedek møtte ham på seir-. . . etter at han hadde seiret over kongen, Han som patriarken Abraham (Hebreerne 7) møtte denne Mannen og betalte en tiendedel, en tiende. Hvilken stor Mann dette måtte ha vært! Hvem tror du at det var? “Han hadde ingen far. Han hadde ingen mor. Han hadde ingen begynnelse.” Og Hvem enn Han er, Han lever fremdeles. “Han hadde ingen slutt. Kongen av Salem, Fredskongen!” Åh, Hvem var denne store Mannen?

⁸⁶ Og legg merke til hva slags bilde vi finner her. Etter at slaget er over, etter at den—den ekte troende har bekjempet fienden, brutt ned grensene og prøvd å befri sin broder, den ekte Abrahams Sæd hadde ført tilbake den forvillede broderen, kom

Melkisedek ut og serverte vin og brød, nattverd, ga nattverd etter at slaget var over, serverte nattverden til ham etter slaget.

⁸⁷ Et veldig vakkert bilde på når slaget er over, her på jorden, seirene har blitt vunnet. Jesus sa: “De skal spise den på ny i Faderens Rike,” etter at de forvillede har blitt ført tilbake. Så det første vi vil gjøre når vi går inn, etter at slaget er over, er å sitte ned ved bordet i Guds Rike. Og der skal de som har kjempet, og satt seg ned og vunnet, bli ikledd Kristi rettferdighet, og så tar de på ny brødet og vinen i Faderens Rike på den andre siden. Hvilket sant bilde dette er, om Abraham som går ut og får tak i Lot og fører ham tilbake.

⁸⁸ Nå, vi finner så ut at i det 15. kapitlet, så finner vi noe meget enestående her. Jeg—jeg liker liksom dette, veldig bra, å se på hvem Abraham var nå, og Abraham og hans Ætt etter ham. Vi finner her at etter at Abraham hadde gjort alle disse store tingene; trodd på Gud, holdt fast på løftet, atskilt seg, og hele veien etterfulgt måten å—å utføre Herrens bud; finner vi ut at Gud kom til syne for ham ved alteret. Og Abraham spurte Ham spørsmålet, han sa: “Nå, hvem er min arving utenom—utenom denne Elieser fra Damaskus? Og nå har Du lovet meg en Ætt. Og jeg—jeg vil at Du skal gjøre noe; jeg vil at Du skal stadfeste dette løftet for meg.”

⁸⁹ Og Gud sa at Han ville stadfeste det for Abraham, stadfeste pakten som Han hadde gjort mellom Ham og Abraham. Nå vil Han gi ham et tegn på at det kommer til å bli virkelighet. Slik at, selv om han er gammel, han er rundt åtti-fem nå, men likevel vil Han bevise for ham, ved et tegn, at Han kommer til å holde pakten.

⁹⁰ Åh, jeg er så glad for at Gud alltid gir oss tegn, fordi Han. . . Vi burde vite i dag at i tiden som vi nå lever i, er det forventet å komme et tegn på jorden i denne tid. Vi burde se etter det tegnet. Gud gjør aldri noe uten først å gi folket et tegn og en advarsel. Og et ekte tegn blir etterfulgt av en røst og røsten er alltid en Bibelsk røst.

⁹¹ Nå, Han kommer til å stadfeste pakten med Abraham eller Abram, likevel. Og Han sa: “Ta deg ut en ung kvige.” Nå husk, det er en hunn-kalv. “Og ta en tre-års-gammel hunn-geit. Hver enkelt må være tre år gamle.” Merk deg, en tre-års-gammel kvige, hunnkjønn; tre-års-gammel geit, en hunn. “Og en vær;” hannkjønn. Alle tre, tre år gamle, og det er tre av dem. Tre; hun, to hunner, og en hann. Skjønner? Tre-års-gammelt, rent offer, et lam. . . en kvige, en tre-års-gammel hunn-geit og så en vær.

⁹² Hvis du legger merke til det, så bygger alt der seg opp til et tegn. Og nå skal jeg ikke forkynne doktrine fra plattformen her, og jeg er sikker på at det er tydelig nok til at dere kan forstå. Legg merke til det. Og tok to, to fugler. “En due og en turteldue,” som er den samme familien, duen og turtelduen.

⁹³ Nå, han skar geiten . . .sauen i to. Han skar væren og geiten og de andre. Han delte dem, skar dem i to og la dem ned. Men duene, han . . . og ungduen, delte han ikke. Det var, selvfølgelig, alle som kjenner Skriften vet at det er Guddommelig helbredelse. Ser dere, det er i begge pakter. Og videre finner vi ut at han la dem inn. Helbredelse er alltid ved tro på det utgytte Blodet, alltid. Og den gamle pakt hadde Guddommelig helbredelse, hvor mye mer har ikke den Nye Pakt det? Skjønner? Dersom den gamle pakt frambrakte det, hva med den Nye, når, “Det er en mye bedre pakt, taler om bedre, høyere ting, større ting, bedre ting”? Den Nye Pakt!

⁹⁴ Nå, vi finner i dette at Abraham, da han gjorde dette, legg så merke til hva som skjedde. Nå, her er et stort, enestående poeng. Jeg vil ikke at dere skal gå glipp av det. Stadfestelsen av pakten, med andre ord, det er et løfte på at, “Jeg er tro mot det Jeg gjør eller det Jeg sier Jeg vil gjøre,” Gud stadfestet det for Abraham.

⁹⁵ Og han tok ofrene og slaktet dem, og la dem rett overfor hverandre, sammen, da han la dem ned; og passet på at fuglene holdt seg unna dem, slik at fuglene ikke kom ned på det ferske kjøttet, før solen gikk ned, på kvelden. Og da solen gikk ned eller var i ferd med å gå ned, viste Han Abraham her hva Han ville gjøre i framtiden, hva som ville skje.

⁹⁶ Legg merke til dette, Han sa til Abraham: Det første han så var et virkelig redselsfullt mørke som kom over ham. Først kom en virkelig dyp søvn over ham. Nå, den søvnen symboliserte døden for alle mennesker. Ethvert menneske må dø; døden for alle mennesker. Den søvnen kom over ham; og før det kom et—et—et skikkelig redselsfullt mørke; og deretter kom en ildovn; og deretter gikk et lite brennende Lys mellom pakten, gikk mellom offerstykkene, delte det. Nå, hva betyr det? Det betyr at ethvert menneske må dø; og i virkeligheten etter det fortjener de å gå til helvete; det er riktig, i mørke, ytterste mørke, atskilt fra Gud; men Lyset kom inn og gikk inn mellom og delte de offerstykkene. Hvis dere forstår, vi . . . Den pakten!

⁹⁷ Slik som vi amerikanere, hvordan inngår vi en pakt? Vel, det første vi gjør, vi sier, når vi går for å gjøre en eller annen forretningsavtale eller noe, går vi vanligvis ut og spiser; og setter oss ned, snakker en stund, og deretter kommer vi med våre tilbud; og deretter tar vi hverandre i hendene. Vi sier: “Ta meg i hånden på det!” Det er vår pakt. Det er vårt løfte.

⁹⁸ Nå, i Japan, vet dere hvordan de inngår en pakt i Japan? De har også noe å spise; deretter tar de opp et lite krus med salt og de kaster salt på hverandre. Det er stadfestelse på pakten.

⁹⁹ Vi tar hverandre i hendene og sier: “Det er forseglet, gamle gutt. Jeg tror på det. Jeg vil holde meg til deg. Det er et løfte.”

¹⁰⁰ På japansk, Japan, kaster de salt på hverandre. “Det er forseglet, kamerat. Da er saken avgjort.” Det er slutten på all

krangel da. De, de inngikk en pakt, bekreftet den, ved å kaste salt på hverandre.

¹⁰¹ Men i gamledager. Kan jeg få ett av disse? [Broder Branham plukker opp et papirark—Red.] I gamledager var det på denne måten de inngikk en pakt. Vi tegnet en kontrakt og vi tok kontrakten og fylte den ut slik som *det*. Og deretter drepte vi et dyr, et offer; delte det, la det ut slik som det var på Abrahams tid der. Og så stod vi mellom denne pakten, du og jeg, og vi avla et løfte til Gud. “Hvis vi unnlater å holde denne pakten, må vi bli som det døde offeret som døde i vårt sted. La det offerets blod være løsningen for oss. Må vi dø den sammen døden, hvis vi unnlater å holde pakten.”

¹⁰² Da er alt sammen tegnet ned eller skrevet ned på et stykke dokument slik som *det*. Så blir det revet i to, slik som *det*. [Broder Branham river et papirstykke i to—Red.] Nå tar du en halvpart og jeg tar en halvpart. Og nå, ser du, du kan ikke kopiere det i det hele tatt, spesielt når det er skrevet på et saueskinn. Ser dere, du kunne ikke kopiere det i det hele tatt. *Dette* må nøyaktig passe sammen med *det*, for å gjøre det slik. Og så når vi kommer sammen, har jeg med meg én del, du har med deg den andre delen. Og så når vi kommer sammen, og denne pakten skal inngås, og våre løfter skal avlegges, så må mitt papirstykke passe nøyaktig sammen med ditt papirstykke, og derfor er det du som er sammen med meg i pakten.

¹⁰³ Hva Gud viste der at Han gjorde, at Gud Selv kom ned for å bli kjød, og Han skulle være i pakten. Og Gud tok Kristus, Ånden; Gud Jehova tok Kristus, på korset, og Han rev Ham i to. Han rev ut Hans sjel og satte den i det Høye, og tok kroppen og la den i graven. Og løftet opp kroppen, på oppstandelsens morgen; og sendte tilbake Ånden som var over Ham, for å være i Menigheten. Slik at, den samme stadfestelsen i disse siste tider, “Jesus Kristus den samme i går, i dag og for evig,” der den samme pakten måtte være i folket.

¹⁰⁴ Hvordan skal du få tak i Den gjennom utdanning? Hvordan skal du få tak i Den uten ved en stadfestelse fra den levende, oppstandne Jesus Kristus som er oppreist fra de døde og sitter i den Høyeste Majestet i kveld? Med den samme Ånd som var over Ham er over Abrahams Kongelige Ætt, i de siste dager, og stadfester og beviser at Han er den samme i går, i dag og for evig. Amen. Det får deg til å føle deg religiøs, gjør det ikke? Der er det, i den eksakte pakten, “Skriv Min pakt på deres hjerter.” Jesus sa: “De tingene Jeg gjør, skal dere gjøre også.”

¹⁰⁵ Idet vi kommer opp her til Sodoma, om et par minutter, se hvordan det er, hvordan det finner sted der, nøyaktig hvordan løftet er for den siste tid og hva Han ville gjøre.

¹⁰⁶ Han stadfestet det og viste at Han. . . Han rev Jesu kropp i stykker, tok Ånden, løftet legemet opp til Guds trones høyre

hånd; og sendte ned den andre delen, delen som Han rev ut, Ånden over oss som kalles Den Hellige Ånd. Og nøyaktig det samme Livet som var i Kristus, er i deg, det viser at Han er din Gjenløser. Han har innsatt deg i Gud, og nå er vi Guds sønner og døtre med Kristi Ånd. Amen.

¹⁰⁷ “Gjeringene som Jeg gjør, skal dere gjøre også. Større enn dette skal dere gjøre, for Jeg går til Min Far.” Amen.

¹⁰⁸ Ånden som var i Ham er på deg, Evig Liv. Han er giveren av Evig Liv. Han er en Gjenløser for å bringe tilbake det som falt i fallet, i menneskeslekten, for å bringe tilbake til Gud. Og Ånden som var i Kristus er i deg. Og dersom ånden til en—til en Dillon var i meg, ville jeg hatt skytevåpen. Dersom ånden til en kunstner var i meg, ville jeg male bilder. Dersom Kristi Ånd er i deg, vil du gjøre Kristi gjerninger. Amen. Det er riktig. Livet som var i Ham er i deg.

¹⁰⁹ Overfør livet fra en ting til noe annet. Dersom du kunne ta livet fra et—fra et gresskar og putte det i en vannmelon-plante, ville den bringe fram gresskar, helt riktig. Tar du livet ut fra et ferskentre og putter det i et pæretre, vil det bringe fram ferskener, fordi livet som er treet vitner om det.

¹¹⁰ Og det er slik den Kongelige Ætten; gjennom Isak kom den naturlige ætten som forkastet Det. I korset fra Efraim til Manasse ble det overført, velsignelsen fra den høyre hånden til den venstre hånden; eller den venstre hånden tilhørte den venstre, den yngste til den eldste; gjennom det ble hele situasjonen byttet om fra den naturlige Isaks ætt, som forkastet Kristus, og den naturlige menighet i dag som fremdeles forkaster Ham.

¹¹¹ Men den åndelige Kongelige Guds Ætt som tror, Abrahams Kongelige Ætt som tror ethvert Guds Ord, det er en stadfestelse på en levende oppstanden Jesus Kristus i dem. Amen. Amen. Åh, du! Ser dere, den samme tingen det var, hele Menigheten må være i slektskap.

¹¹² Så det ble billedliggjort i den naturlige ætten, merk deg, Isak og Rebekka var søskenbarn, blod-slektskap, samme fedre; ser dere, fedrene var brødre, gjorde dem til blod-søskenbarn, bruden og brudgommen.

¹¹³ Og i Adam og Eva var det bare Adam, til å begynne med. Gud tok et ribbein fra hans side og dannet en kvinne og Han tok den feminine ånden ut av Adam og la den i en kvinne.

¹¹⁴ Derfor når en kvinne oppfører seg maskulint, er det noe. . . er det en forvrengning der et eller annet sted. Og når en mann ønsker å være feminin, er det noe galt et sted. Gud skapte en mann og kledde ham som en mann, og en kvinne som en kvinne. Han vil at de alltid skal forbli på den måten. Amen. Når du ser dem gjøre noe annet, er det noe galt. Det er forvrengt. Og alt sammen har blitt en flokk med forvrengte personer. Det er helt

riktig. Hele slekten, hele generasjonen, det er, "alt sammen er et sår i forråtnelse," som Bibelen sier. Det er knapt noe sunn fornuft igjen. Dere vet at det er sannheten. Du kan knapt finne noen—noen iblant dem ute. . . Men gå ut på gaten, det er vanskelig å finne en virkelig mann; mest feminine jeg har sett. Og kvinner, de bruker langbukser, klipper håret sitt, bruker leppestift, røyker sigaretter og prøver å være en mann. Hvorfor ønsker du å være en mann? Du er ment for å være en dame.

115 Jeg så et skilt som sa: "Bord for damer," på en bar.

116 Jeg sa: "Dere vil aldri få noen kunder." En dame vil ikke gå på et slikt sted. Nei, sir. Nei, en dame vil ikke det. En kvinne kanskje, men ikke en dame. Hun vil ikke gå inn på et slikt sted. Men slik er det, ser dere.

117 Gud atskilte, kuttet. Ser dere, Legemet, Kristi Brud må komme rett tilbake til det første. Nå, Eva var. . .

118 Hva var Eva? Hun og Adam var den samme. De ble kalt Adam. De var ånd. Da Han formet mannen, første gangen, skapte Han ham i Sitt Eget bilde. Og Gud er en Ånd. "I Guds bilde skapte Han ham, mann og kvinne skapte Han dem." Han var. . . og så fremdeles var det ingen som kunne dyrke jorden. Deretter formet Gud mannen fra jordens støv og la denne todelte ånden ned i ham, og det var den første Adam.

119 Så da Han skilte Eva fra Adam, falt Eva ved å tvile på Ordet. Det er riktig. Det er der menigheten har sviktet i dag, tviler på Ordet!

120 Men i dette tilfellet, til den Kongelige Ætten, kalt, forutbestemt til Evig Liv, Abrahams Kongelige Ætt, de tror det Ordet. Jeg bryr meg ikke om hva som kommer og går, hvor mye de ler, hvem som sier *dette, det* eller *hint*, de er bestemt til Evig Liv. Og hun går strake veien tilbake. Hun og hennes Elskede, Kristus, er ett. Livet, Ånden som er i Kristus er i Menigheten. Det er deres Evige pakt her. Skjønner? Gud tok Kristi Ånd, rev den i stykker, ved Golgatas offer; og tok Ånden, løftet opp legemet og satte det på Guds Trones høyre hånd og Majestet i det Høye. Det vil si, alt i Himmelen er kontrollert av Ham. Og så kom Ånden som var over Ham, tilbake; den samme Ånden, ikke en annen Ånd, den samme Ånden kom over Ham for å stadfeste pakten for den Kongelige Ætten.

121 Og i de siste dager er det meningen at vi skal få se det, i henhold til Skriften. Og før Kristi Brud i det hele tatt kan bli tatt opp, må det være en tjeneste som passer helt nøyaktig sammen med det. Amen. Jeg er så glad for å kunne si i kveld at jeg vet at det er Sannheten. Amen. Passer sammen, stadfester pakten!

122 Han stadfestet det der, viste ham hva Han skulle gjøre, stadfestet pakten. Enhver Bibel-lærd vet at det var der Han stadfestet pakten for Abraham. Hva gjorde Han? Viste i et bilde, hva Han ville gjøre, med disse ofrene.

123 Og nå begynner det å bli sent, og jeg får ikke tid til å dele opp disse ofrene. Jeg vil kanskje måtte gjøre det i morgen kveld, men, legg merke til det, viser hva de, hva disse ofrene betydde. Men, ser dere, Han stadfestet det, viste at i de siste dager . . .

124 Nå, hvem som helst som har lest gammel historie, vet at det var slik de inngikk en pakt. De skrev den, deretter rev de den i stykker og overleverte den; én tok én del, og én en annen. De måtte komme tilbake, over et offer, utføre sin ofring. Det var det Abraham gjorde mot . . . nede i Gerar og så videre, da han dro dit der de hadde alterofferet . . . ofret sine offer og gjorde sine avtaler og rev det i stykker på den måten. Og Gud gjorde det samme, viste der hva Han kom til å gjøre for A- . . .

125 Spørsmålet var: "Hvor er—hvor er denne Ætten Du lovet meg? Hvor? Hvordan skal jeg bli det? Folket ler av meg og sier: 'Abraham, nasjonenes far, det har gått femti år. Nå er du åtti-fem år gammel eller—eller nitti. Hvor, hvor, hvor, hvor er alle barna dine hen? Hvor mange barn har du nå, nasjonenes far?'" Ser dere, gjorde narr av ham. Men han tvilte ikke. Han holdt seg rett til det. Gjorde narr, sa: "Nasjonenes far, la oss nå se, hvor mange barn har du på dette tidspunktet?" Ser dere, ønsket å gjøre narr, fordi han holdt fast ved Guds løfter og trodde at Han er i stand til å holde det Han lovet. Han er—Han er mer enn i stand til det. Han er . . .

126 Han kan tilveiebringe Sitt Eget offer. Han er Jehova-Jireh. Han kan tilveiebringe og åpne en vei for det Han lovet. Og Han stadfestet pakten for ham ved å vise ham hvordan Han kom til å gjøre det, ved å ta Kristus og rive Livet fra Ham, og sende det ned i de siste dager over . . .

127 Nå skal vi fullføre det i Skriften denne uken for å bevise det for dere, at denne pakten er nødt til å bli stadfestet med Abrahams Kongelige Ætt, som er folket ut fra hedningene, ikke jøder, "et folk ut fra hedningene, for Sitt Navns skyld," tar det for Sitt Navn. Menigheten som har Hans Navn vil komme tilbake inn i Ham, fordi det er hvem Hun er, hennes Liv.

128 Hør, på Pinsefestens Dag, da Den Hellige Ånd falt på Pinsefestens Dag, ble Livet gitt til Menigheten. Og den Menigheten som gikk rett ut og frambrakte, de skrev en Apostlenes Gjerninger etter den Menigheten, om hva Den gjorde, fordi det var Kristus i apostlene.

129 Nå, Jesus sa i Johannes 15: "Jeg er Vintreet, dere er grenene." Nå, Vintreet bærer ikke frukt. Grenen bærer frukt. Den får sin energi fra Vintreet. Vel, nå, hvis den grenen, den første som kom ut på det treet, frembrakte en Apostlenes Gjerninger; dersom den noen gang bringer frem en ny gren, vil det bli det samme Livet.

130 For noen måneder siden stod jeg sammen med min gode venn John Sharrit oppe i Phoenix. Jeg bor i Tucson, som dere vet. Og så var jeg oppe i Phoenix, broder John Sharrit, meget fin kristen

broder. Og han var veldig, veldig fattig, og Herren har velsignet ham. Og—og første gang jeg dro til Phoenix for mange år siden hadde han ingen barn. Og—og han ønsket seg barn. Og—og de, fattige, arbeidet ute på gaten, sprenget betong for rundt tjue-fem, tretti cent per time. Og han kom ned der og han trodde hvert eneste Ord av Budskapet. Og han sa: “Vil du be for meg?” Han har fem barn nå.

¹³¹ Og det, i tillegg til det, gir han rundt tre til fire millioner dollar hvert år til Kristi sak. Og det er riktig. Jeg var sammen med ham her for ikke lenge siden, og så igjennom bomullsplantasjen hans. Han kjøpte et helt distrikt, fikk femten hundre meksikanere til å ta hånd om det. Og for femten år siden sprenget han betong for tjue-fem cent per time.

¹³² Han tok meg med ut i den store sitrus-frukthagen sin. Og jeg så det merkeligste treet der jeg noen gang har sett i mitt liv. Det var et slags tre, det hadde alle slags frukter på seg. Og jeg kikket, og det hadde appelsiner, det hadde sitroner, det hadde grapefrukt, det hadde mandariner, hadde tangelo. Jeg tror det var rundt ni ulike slag frukt eller ti. Og jeg sa: “Hva slags tre er det?”

¹³³ “Åh,” sa han, “det er bare et lite eksperiment, broder Branham.”

¹³⁴ Jeg sa: “Åh, jeg forstår.” Og jeg sa: “Lever de alle sammen på det ene treet?” Jeg sa: “Hva slags tre er det, til å begynne med?”

¹³⁵ Han sa: “Det er et appelsintre. Det er en navle-appelsin.”

¹³⁶ Og jeg sa: “Er det?” Jeg sa: “Hva gjør disse andre fruktene der?”

Og han sa: “De er podet inn i det.”

¹³⁷ Jeg sa: “Åh, jeg skjønner.” Jeg sa: “Jeg forstår.” Jeg sa: “Nå, nå neste år, vil alt sammen komme tilbake til en appelsin, vil det ikke?”

¹³⁸ Sa: “Åh, nei.” Sa: “Nei, sitronen vil bringe fram en sitron.” Han sa: “Det . . . og grapefrukten vil bringe fram en grapefrukt, og mandarinene vil bringe fram en mandarin.”

Jeg sa: “Ut fra et appelsintre?”

Han sa: “Ja, sir.”

Jeg sa: “Jeg forstår ikke hvordan det kan gjøre det.”

Sa: “Alt sammen er sitrus-frukt.”

Jeg sa: “Vel, priset være Herren! Jeg ser noe.”

¹³⁹ Hør! Åh broder, da Den Hellige Ånd kom opp i det Vintreet, og frambrakte fra dens Vintre til den første grenen, og de skrev en Apostlenes Gjerninger etter det. Dersom det treet noen gang bringer fram en ny original gren, vil hun produsere det samme. Det vil være Jesus Kristus. Nå har vi metodist, presbyterianer, baptist, lutheraner, alt annet er podet inn i det og

bærer denominell frukt; men dersom det noen gang bringer fram en ny gren, vil hun være et ekte, Kristus-fylt, Kristus-fokusert Guds Ord.

¹⁴⁰ Og husk, dere husker *Brudetreet* budskapet. Mange av dere som får lydbåndene. Hvordan bonden kom fram, og det bar feil type frukt, derfor kuttet han det bort, kuttet det bort, fortsatte å kutte det ned, kuttet det ned. Men Joel sa: “Det gnageren har levnet, åt vrimleren opp; det gnag-. . . vrimleren levnet, åt noe annet opp.” Vi finner ut av disse insektene er de samme insektene, bare i forskjellig stadium. Og det lutheranerne levnet, åt metodistene opp; det metodistene levnet, åt baptistene opp; det baptistene levnet, åt pinsevennene opp. Alt sammen er kuttet ned.

¹⁴¹ Men Gud sa: “Jeg vil gjenopprette, sier Herren, alle årene. Jeg vil sende tilbake en ny Menighet i de siste dager. Jeg vil gjenopprette den opprinnelige Kraften igjen. Jeg. . . Ved kveldstiden skal det bli Lys.” Nede i hjertet på det treet, uansett hvor mange grener som er beskåret bort, vil Abrahams Kongelige Ætt komme fram! Halleluja! Gud lovet det. Gud vil gjøre det. Han sa Han ville gjøre det. “Jeg vil gjenopprette alle årene som denominasjonene åt. Jeg vil gjenopprette alle årene. Jeg har beskåret det bort, men ennå vil det komme et Vintre ut fra dets hjerte. Han vil bli som et tre som er plantet ved strømmer av vann, en mann som grunner på Guds Ord dag og natt,” ikke en læresetning eller en denominasjon, “men grunner på Ordet dag og natt. Han vil bli lik et tre som er plantet ved strømmer av vann; grenene skal ikke visne. Han vil bringe fram sin frukt i sin tid.” Gud lovet det.

¹⁴² Gud, river løs, drar ut, skjærer løs, skiller Seg Selv, deler Seg Selv. Han gjorde det samme på Pinsefestens Dag, da Den Hellige Ånd kom ned. Ildstøtten kom ned, som fulgte Israel, vi vet alle at det var Logos, det var Kristus. Og da Den kom ned, på Pinsefestens Dag, hva gjorde Den? Den delte Seg og Ildtunger satte seg på hver enkelt av dem. Gud delte Seg iblant folket. Ah broder, dere kan bli fullstendige, med den samme Ånden som var i Kristus.

¹⁴³ “Den som tror på Meg, skal også gjøre de gjerninger som Jeg gjør. Større enn dette eller *mer* enn dette,” den rette oversettelsen “for Jeg går til Faderen. Ennå en liten stund og verden ser Meg ikke lenger, men dere skal se Meg, for Jeg,” personlig pronomen, “Jeg vil være med dere, endog i dere i endens tid, avslutningen.” Han lovet å gjøre det. Abrahams Ætt, Han er her nå. Han er. . .

¹⁴⁴ Vi feiret her for noen dager siden, Hans oppstandelse, at Gud reiste Ham opp. Vi vitner om det. Vi synger det. Og Han kan komme til syne og gjøre noe som Han gjorde, akkurat som Han gjorde før Sin oppstandelse, vi kaller det, “en spåmann, en djevel, en Beelsebul,” stenger det ute fra menigheten. Hvorfor

gjør vi det? Må oppfylle Skriften, for at i Laodikea Menighetstid ble Ordet som var Kristus satt på utsiden, [Broder Branham banker fire ganger på talerstolen—Red.] og banket på døren, og prøvde å få til noe samarbeid et aller annet sted, komme inn og gjøre Seg Selv kjent.

145 Men det vil komme en gren ut Derfra, så sikkert som bare det!

146 Jeg sa til broder Sharrit: “Så hva slags gren vil den bringe fram neste år? Vil det være en appelsin? Vil det være en sitron? Vil . . .”

147 “Ja, det vil være den originale,” sa han. “Når den bringer fram en gren ut fra seg selv, vil det være en appelsin, akkurat som det var i begynnelsen.”

148 Og når den ekte, levende Abrahams Ætt kommer opp, vil den samme Ånden som var i Jesus Kristus leve iblant dem, ethvert Ord vil bli understreket med et “amen.” [Broder Branham banker fire ganger på talerstolen—Red.] De tror Det. Ikke, “*Dette* er inspirert og *Det* er ikke inspirert.” De tror hele Tingen, fordi Det er Guds Ord.

149 Tror dere Det i kveld av hele deres hjerte? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Jeg tror det.

150 Jeg har forkynt her nå slik at det er blitt sent. La oss bøye våre hoder bare et øyeblikk. Og jeg vil fullføre dette i morgen kveld. Jeg lovet at jeg ikke skulle holde på dere altfor lenge.

151 Jesus Kristus den samme i går, i dag og som er stadfestet. Det avgjorde saken for Abraham da han så det ved tro, gikk rett videre, tvilte ikke i vantro. Han tvilte ikke. Nå, hva med Hans Kongelige Ætt, vi som hevder, vi kristne i denne tid, som hevder at vi kysser det samme begeret som Han drakk fra, og har Hans samme Ånd inni oss, og å se Ham stadfeste Sitt løfte om å være her sammen med oss?

152 Løftet, for å få det til å oppfylles, det har aldri vært slik i noen av tidsalderne. Vi har aldri hatt det før. Gransk historien. Det har aldri kommet til syne. Og hvor skulle Det nå gå i de siste dager? Til den utvalgte Menighet. Ikke til Babylon, ikke til Sodoma; de hadde en budbærer der nede. Men Den Hellige Ånd er Budbæreren til den utvalgte Menighet i kveld, Gud som bor i menneskelig kjød og viser Seg Selv, Skjelneren, Ordet som skjelner hjertets tanker og råd. “Jesus Kristus den samme i går, i dag og for evig.” Han er Jehova-Jireh. Han har allerede tilveiebrakt vårt Offer, og stadfester Sin pakt. Han holder Sin pakt i de siste dager med folket.

153 Venner, vi kunne snakke her hele kvelden. Ting som har blitt sagt, det er sagt nok. Det er mennesker her som er syke; du trenger helbredelse. Hvorfor tror du ikke Det? Hvis jeg kunne helbrede deg, ville jeg gjøre det. Vær i bønn. Hvis jeg kunne

helbrede deg, ville jeg gjøre det. Jeg kan ikke helbrede deg. Jeg er . . . Merk dere, at jeg ga møtet, den første kvelden eller to, her, til å be for de syke. Og det er ikke kun for det. Hvis det er en Sæd her som er bestemt til Liv, vil Den Hellige Ånd gripe tak i den. De vil se det. De vil skjønne det. Nå, Han er . . .

154 Hvor mange her inne ville løfte sine hender framfor Gud og si: “Jeg tror det av hele mitt hjerte at Jesus Kristus er den samme i går, i dag og for evig; at Han stod opp fra de døde, og Han er levende iblant oss i kveld, og viser at Han er iblant oss, og jeg tror at det er av Gud”? Vil du løfte dine hender og si: “Jeg tror det virkelig”?

155 Nå, Himmelske Far, de er i Dine hender. De er . . . De hevder at de er Abrahams Ætt. De—de ønsker, de—de ønsker Guds velsignelser. Og nå har jeg fortalt dem, på denne enkle, lille måten. Jeg begynte på teksten min og klarte ikke å fullføre den. Men Far, de—de ser her i stadfestelsen til Abraham, at Du stadfestet løftet for ham, ga ham stadfestelsen. Nå, dersom—dersom Kristi Ånd ikke er i oss, så tilhører vi ikke Kristus. Og Kristi natur kan ikke forandre seg.

156 Og Han har nøye fortalt oss og lovet disse tingene i henhold til Bibelen, på mange steder. Selv Det gamle testamente lovet det i Malakias 4 hvordan det ville bli i de siste dager, “Vil vende barnas hjarter tilbake til fedrenes Tro,” som pinse-fedrene, den originale Bibelens Lære, det originale Ordet, hva Det ville gjøre. Og det ville bli et tegn, og dette tegnet ville stadfeste, bli stadfestet av Røsten som ville følge det, at Du er her. Og vi tror Deg.

157 Nå Far, må—må satan komme seg ut. Vi—vi tror ikke at vi har noen kraft, Herre. Vi gjør ikke krav på å ha kraft. Vi gjør krav på å ha autoritet.

158 Vi er klar over, den lille politimannen på gaten med en liten hatt på hodet sitt. Disse store bilene som feier ned gjennom storgatene i nitti miles i timen, med tre hundre hestekrefters motor, han har ikke kraft til å stoppe en av dem. De ville bare ha meid ham rett ned. Men bare la ham vise skiltet og løfte hendene sine, bremsen vil hyle og dekk vil hvine. Det er autoritet. Hele byen står bak ham. Han har autoritet, ikke kraft. Han veier kanskje ikke hundre pund, men han har autoritet.

159 Og det er slik det er i kveld, Herre. Vi kommer til satan, ikke med kraft, men med autoriteten og viser Blodet og stadfestelsen på pakten. Han har ingen rett til å holde på disse syke menneskene.

160 Ser på dem og ser at de lider seg igjennom her. Å Gud, hvis det bare er en måte jeg kan nå fram med Budskapet til dem! Hvis de bare kunne se, Herre, bare forstå! Vekk dem opp, Herre. En gang nå i kveld, la dem se at Du er den samme Gud. Du stadfester Ditt Ord. Du holder Det akkurat slik Du lovet. I disse siste

dager, sa Du at disse tingene ville skje, “Når Menneskesønnen blir åpenbart,” at disse tingene ville finne sted. Gi det, Herre, og la dem se at det er Deg. I Jesu Navn ber jeg. Amen.

¹⁶¹ Tro nå, venner. Dere er slik en fin forsamling. Jeg har bare gått over tiden min, ser dere, og jeg—jeg mente ikke å gjøre det. Jeg sa til dem at jeg . . . vi ville være ute til tiden i kveld, men jeg klarte det ikke fordi jeg . . . Og jeg vil fullføre teksten min i morgen kveld, kanskje, om Herren vil.

¹⁶² Nå, her er vi. Dere er mennesker. Vi er alle bare mennesker. Vi ønsker å leve. Alle ønsker å leve sin tid ut. Jeg tror Gud vil at vi skal gjøre det. Jeg—jeg tror det. Nå, det er ikke fordi det ikke er noen Balsam i Gilead.

¹⁶³ Dere vet, det ble sagt en gang: “Hvorfor, hvorfor er det? Er—er det ingen balsam i Gilead?”

¹⁶⁴ “Er det ingen profet der?” Jesaja sa, eller, jeg mener Elias sa. “Gå og spør ham: ‘Er det fordi det ikke er noen profet i Israel? Hvorfor reiser du opp til Ekron der oppe, guden Baal-zebub? Hvorfor, hva, drar du opp dit?’ Han som var en jøde, ‘Hvorfor drar du opp dit?’”

¹⁶⁵ Sa: “Er det fordi det ikke er noen balsam i Gilead, er det ingen lege der? Er det? Er det grunnen?”

¹⁶⁶ Er det grunnen? Nei, Sir. Vi har Balsam. Den Hellige Ånd er her. Ja, sir. Løftet er vårt. Nå må du bare tro det. Du . . .

¹⁶⁷ Det er en tid da folks sinn farer hit og dit, de . . . Jeg synes synd på dem. De vet ikke hva de skal tro. En sier *dette* og en sier *det*. “Og la ethvert menneskes ord være en løgn og Mine være sannhet,” sa Herren Gud. Det er riktig. Nå, Han kan ikke forandre Sin natur.

¹⁶⁸ Nå, jeg tror at vi i går kveld begynte med bønnekort en (var det ikke?), og ropte opp til rundt tjue eller noe lignende. Hmh? La oss bare forandre den framgangsmåten. La oss ikke ha noen bønnekort i det hele tatt. Ja, bare be. Du vet, et bønnekort bare får deg opp hit.

¹⁶⁹ Men jeg føler Hans Nærvær, derfor bare vet jeg at Han er her. Hvor mange har noen gang sett et bilde av Herrens Engel? Så hjelpe meg, når jeg møter dere i Dommen, Den er ikke to fot fra der jeg står akkurat her. Det er riktig. Den er her.

¹⁷⁰ Nå, noen som ikke har bønnekort, løft opp din hånd, si: “Jeg har ikke bønnekort, og likevel er jeg syk og nødlidende.” Vel, det er ganske enkelt overalt. Ja vel.

¹⁷¹ Nå skal jeg fortelle dere. Hva gjorde Engelen der oppe den gangen? Han vendte ryggen Sin, hadde ryggen Sin vendt mot Abraham. Noe som jeg skulle ha kommet til i kveld, og klarte det ikke. Og der Han sa: “Det ville bli det samme ved Herrens komme, som det var i Sodoma.” Vi finner ut, at Han hadde ryggen Sin vendt mot teltet. Og Sarah lo av det Han sa, fordi Han fortalte

ham. Og hun kunne ikke forstå at det, som bare var en Mann der ute, som spiste kjøttet som hun stekte, og drakk melken fra kua, og spiste dens kalv, og det var Gud.

¹⁷² Bibelen sier at det var det. Abraham sa at det var, “Elohim.” Det er riktig. “Elohim,” *Gud*. Han forsvant rett foran Abraham. Og, “Gud,” kalte Ham, “Herre Gud, Elohim, Den alttilstrekkelige.”

¹⁷³ “I begynnelsen,” blir det samme ordet brukt. En hvilken som helst lærd vet det. “I begynnelsen skapte *Gud*,” se på det hebraiske, “Elohim.”

¹⁷⁴ Merk dere da Abraham sa: “Herre Gud, Elohim,” samme Mann, samme Person, viste at Gud ville manifestere Seg i menneskelig kjød, for Abrahams Ætt, for å stadfeste pakten, og gjøre det samme som Han gjorde, (ser dere det?) det samme Han gjorde der. Han er alltid en profet som skjelner hjertets tanker og råd. Fordi, hvor mange vet at Bibelen sier at, “Guds Ord skjelner tankene som er i hjertet”? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.]

¹⁷⁵ Nå, hvis Gud tar minst tre personer her inne i kveld. Nå, dette er en utfordring. Hvis noen ikke tror at det er slik, så kom du og gjør det. Hvis de ikke vil, så si da ikke noe om det. Skjønner? Nå, legg merke til, tar minst tre personer, (tre er en stadfestelse), som er totalt fremmede, og dersom Den Hellige Ånd. . . Hvis dere bare vil tro, det er alt jeg ber dere om å tro, å gjøre, er å tro at *denne* Bibelen er Sannheten, og vi lever i de siste dager, og dette er løftet for de siste dager.

¹⁷⁶ Husk, Abraham eller ingen andre så noen andre tegn inntil Løftessønnen kom på scenen. Abraham så alle slags tegn og slikt fram til det, men det var det siste tegnet. Han vil aldri bryte det; Guds kontinuitet. Abrahams Ætt, det er deres siste tegn. Skjønner? Det var det siste. Gud! Han visste, akkurat da, at det var Elohim. Og Jesus kom rett tilbake og sa at det ville bli på den måten, og her er vi rett her i dag på det, den samme tingen.

¹⁷⁷ Godtfolk, dette er Sannheten. Jeg vet, “Rett her i et lite fjøs?” sa du. Vel, det har alltid vært på den måten. Han ble født i en krybbe. Det var knapt noen som ville tro på Ham. Men det er bare denne Ætten som tror, som er bestemt til Liv, det er alt. “Alle Faderen har gitt Meg vil komme til Meg.” Det er riktig. Trenger ikke bekymre deg for det; deres navn er der, de vil se det. Og hvordan? De vil gjøre det.

¹⁷⁸ Nå, ser dere, bare tanken, jeg—jeg kunne be og legge hendene på deg. Jeg kommer til å tale over det, spesielt på søndag ettermiddag. Men jeg—jeg vil at du skal se at du kan legge dine hender på Ham. “Han er Ypperstepresten som kan ha medlidenhet med våre svakheter.” Tror dere det? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Dere tror det. Og nå hvis Han vil gjøre det. . .

179 Jeg—jeg kjenner noen her. Jeg så tilfeldigvis bortover, og jeg så to eller tre av vennene mine som sitter rett der, det er en forkynner, et par av dem der. Og en med hode sitt bøyd, Herren helbredet nettopp den lille gutten hans fra hjernerystelse, nå i dag ringte meg med telefon.

180 Og—og en annen mann der og hans lille baby, her om kvelden, de trodde den var død. Og jeg var i Beaumont. Og vi ringte, dro over og han la hendene sine på meg og begynte å gråte, sa: “Broder Branham, Herrens Ord er med deg. Bare spør Ham.” Akkurat i samme øyeblikk kom den lille babyen til liv igjen og begynte å leve igjen. Der sitter faren rett der, en forkynner.

181 Og denne mannen, en bil kolliderte og kastet ham gjennom et eller annet, og over i en grøft, og gav ham hjernerystelse og slikt. Herren helbredet ham, fullkomment normal. De trodde. De absolutt. . .

182 Nå, ikke si at jeg gjorde det. Jeg hadde ingenting med det å gjøre. Deres tro på Gud, det var det som gjorde det. Ha tro! Alle. . .

183 Jesus sa i Markus 11:22: “Hva som helst! Om du sier til dette fjell: ‘Flytt deg,’ og ikke tviler i ditt hjerte, men tror at det du har sagt vil skje, så skal du få det du har sagt.” Men der er det, ser dere. Det er ikke et håp; det er et “vet det.”

184 Og dersom Han kan bevise at Han lever, den Ene som ga løftet kan bevise at Han lever, og ikke noe annet i verden kan gjøre det. Våkn opp! Rist deg selv, skikkelig hardt, din ånd. Skjønner? Ikke noe annet i verden kan gjøre det utenom Gud.

185 Nå, du kan—du kan anse det som noe ondt, hvis du vil. De anså Ham som ond, derfor kan de fremdeles anse Hans Ånd som ond. De sa: “Han var en djevel som gjorde det.” Vel, selvfølgelig, de fikk den lønnen.

186 Bare tro. Du kan ikke helbrede. Jeg kan ikke helbrede. Det er intet menneske som kan helbrede. Gud er helbrederen.

187 Men hvis du bare kan innse at nettopp den Ene som du tjener, og atskilte deg selv fra verden for å tjene, nettopp den Ene som du elsker; nettopp den Ene kommer til å stå i Dommen, du i Dommen sammen med Ham, for å bli dømt, dersom Hans Nærvær kan komme rett hit og vise at Han er her!

188 Nå, Hans fysiske kropp kan ikke gjøre det. Når den kommer, er tiden over. “Som lynet kommer fra øst til vest, slik skal Menneskesønnens komme være.” Men, Hans Ånd!

189 Og Menigheten har kommet, se hvordan den har kommet opp; gjennom rettferdiggjørelse, helliggjørelse, dåpen i Den Hellige Ånd; og nå rett inn i den bortrykkende tid, for å få Menigheten rede. Helt nøyaktig slik det er lovet, nøyaktig slik Menighetstidene er linjert opp, og vi ser det, alt kommer rett nedover, og rett nedover.

¹⁹⁰ Pinsebevegelsen er den siste organisasjonen. Det er ifølge Skriften. Det vil bli siste organisasjon, forkastet med resten av dem, det er riktig, som en organisasjon. Ingen organisasjon blir tatt imot av Gud. Det er en . . . Det er individer, det er de som blir tatt imot av Gud.

¹⁹¹ Nå, kan du ikke tro Hans Nærvær? Nå her, jeg er bare din broder, og ble sendt nå, det var Gud som sa at jeg skulle komme å gjøre dette. Derfor tror jeg Ham. Og dersom det ikke var skrevet i Ordet, for denne tidsalderen, ville jeg gått bort fra det. Alt som ikke er i Ordet, det tror jeg ikke på. Jeg—jeg ville ikke ha tatt imot det. Jeg sier ikke at jeg ikke ville trodd det, men jeg tar ikke imot det; jeg forstår det ikke. Men når det er i dette Ordet, og et løfte for denne tidsalderen, forstår jeg det. Gjør du? [Forsamlingen sier: “Amen.”—Red.] Må Herren hjelpe oss nå. Og bare . . . Strekk deg ut nå, ved tro, tro at i . . . vårt nærvær . . . Vi er i Hans Nærvær, rettere sagt, nå, er den samme Jesus som ga løftet.

¹⁹² Og i Bibelen her, den inspirerte Paulus som fikk åpenbaringene i en slik overflod at han ble nervøs, “Og fikk vanskeligheter i kjødet, for at han ikke skulle opphøye seg på grunn av de store åpenbaringene.” Ser dere, han skrev Bibelen, han var så inspirert. Han skrev Bøkene i Bibelen. Slik som Moses, han var en profet. Så han, Ordet kom til ham, og han skrev Det, og fikk adgang inn i Skriftene, hellige Skrifter. Nå, det var han som—som—som sier . . . tror dette, lærte disse tingene.

¹⁹³ Nå, husk at Kristus er oppstått fra de døde og er iblant oss. Og ha det i sinne, Kristus oppstod fra de døde og er iblant oss.

¹⁹⁴ Nå, vi har sett alle slags store bevegelser og roping og lovprisning av Gud; alt er fint. Vi har talt i tunger og profetert og alt. Vi har sett alt det. Det er fint. Det følger rett sammen med Det.

¹⁹⁵ Men husk, det siste er Hans Guddommelige Nærvær, Ordet Selv. Han er Ordet. Hodet, Ordet, Det kommer til Legemet. Skjønner? Og så sier Ordet i Hebreerne det 4. kapitlet: “Guds Ord er skarper, mektigere enn en tveegget sverd, og det skjelner hjertets tanker og råd.” Nå, ta det Skriftstedet og ta det tilbake til begynnelsen av profetene, ta det rett videre nedover gjennom Jesus Kristus og se om det ikke er den samme tingen, den samme tingen, at Han er kjent som Messias.

¹⁹⁶ Nå, det er ikke en eller annen mann her som er Messias. Det er Den Hellige Ånd som er Messias. Kristus og Den Hellige Ånd er den samme, derfor er Den her nå og bare arbeider i kjødet, for å få Legemet rede for den bortrykkende nåden. Tro det, venner.

Herre Gud, vær så snill å la det skje i kveld.

¹⁹⁷ Nå, i Jesu Kristi Navn, tar jeg enhver ånd her inne under min kontroll, til Guds ære. Jeg sier det for at dere skal forstå. Ser dere, ikke . . .

198 Hvis du tviler, du—du, er det ikke bra å bli for lenge, for mange mennesker som sitter her, har uten tvil, sett hva som noen ganger skjer med vantro. Det går fra den ene til den andre, slik det gjorde i Bibelen.

199 Hvor mange av dere her som ber vet at jeg er en fremmed, ikke vet noe om dere? Løft opp deres hender, dere som ber, så dere vet at jeg ikke vet noe om dere.

200 Du, den mannen som sitter der med svart slips på seg, og ser på meg rett her.

201 Se nå. Ser du det Lyset? Kan du ikke se Det? Bare et gyllengult, gullaktig-grønt Lys her nede.

202 Tror du at jeg er Hans tjener, sir? Hvis Gud kan åpenbare for meg hva problemet ditt er, tror du, ville du tro meg av hele ditt hjerte, ville du tro at det var Gud? Ville du gjøre det? Ville du tro at helbredelsen din ville komme? Har du et bønnekort? Nei, du har ikke det. Du trenger ikke det. Problemet ditt er i øret. Hvis det er riktig, løft opp din hånd. Det var i øret ditt; det er ikke nå, hvis du tror det. Jeg kjenner ikke mannen, har aldri sett ham.

203 Nå, her er det en mann som sitter rett ved siden av deg. Han ber. Han ber over noe som er galt med ham. Se på meg, sir. Har du et bønnekort? [Broderen sier: "Nei."—Red.] Du har ikke det. Tror du at jeg er Guds tjener? ["Ja."] Tror du at det jeg har fortalt deg, er Sannheten? ["Ja, sir."] Tror du det er Jesu Kristi Nærvær? ["Ja, sir."] Tror du at ryggen din kommer til å bli helt bra fra nå av? Gjør du? Løft opp din hånd. Hvis du vil tro! Skjønner?

204 Nå, spør mannen. Jeg har aldri sett ham i mitt liv. Han har ikke rørt ved meg. Han er tjue fot fra meg. Hva rørte han ved? Det oppfyller Skriften. Han rørte ved Ypperstepresten. Han satt der og ba om å bli helbredet. Ser dere, han rørte ved Ypperstepresten som kan ha medlidenhet med våre svakheter. Ser dere?

205 Nå, hva tror du unge mann som sitter bak der, en ung kar som ser så direkte på meg? Tror du at Gud helbredet det nyreproblemet du har? Gjør du? Løft opp din hånd, hvis du tror det. Ønsker du å stoppe med den vanen du har også, kvitte deg med sigarettene? Veiv med hånden din slik som *dette* hvis du gjør det. Så bare legg det bort og glem det. Jesus Kristus helbredet deg. Hvis du kan tro!

206 Rett over deg, sitter det en dame med briller. Hun lider av nerveproblemer. Tror du at Gud vil helbrede deg, dame? Løft opp din hånd hvis du tror det. Ja vel.

207 Vil du gjøre meg en tjeneste? Det er en liten dame som sitter rett ved siden av deg, som lider av kvinne-problemer, dame-problemer. Det er riktig, dame. Løft opp din hånd, hvis det stemmer. Drenasje. Legg hånden din over på henne, for at hun skal bli frisk, fordi hun tror.

208 La meg se, sitter så ved siden av henne, en, to, der er Den rett over den andre damen som sitter rett ved siden av henne. Hun plages med benene sine, problemer med benene sine. Tror du at Gud vil helbrede benene dine? Løft opp din hånd. Slik er det. Skjønner?

209 Tror du at Han er Jesus Kristus den samme i går, i dag og for evig? [Forsamlingen sier: "Amen."—Red.]

210 Tror du, du som sitter der? Rett bak denne mannen som sitter her foran, damen som sitter *her*? Tror du at Gud. . . Du har to farlige ting. Det ene er kreft; det andre, det er leddgikt. Tror du at Gud vil helbrede deg? Hvis du vil, løft opp din hånd og si: "Jeg—jeg tror." Ja vel, tro.

Tror du? Han stadfester pakten.

211 Her er en dame som sitter her og ser på meg, rett bak denne mannen. Hun har på seg en slags rød-aktig kjole. Rød, oppe *her*; en genser, kan det være. Hun er for langt; det er uklart der ute. Etter, ser du, det gjør deg så svak, alt bare begynner å få en slags melkeaktig farge rundt om i rommet.

212 Hvilket, der står Den, rett over henne. Ser dere det Lyset? Hun ber over noe. Hvis Jesus Kristus vil åpenbare for meg hva du ber om, vil du tro av hele ditt hjerte? Vil du? Jeg er en fremmed for deg og du er en fremmed for meg. Men du kom i kontakt med Ypperstepresten, fordi signalet Han gir meg er rett over deg, ser du, ser du, tegnet. Jeg vet det er det.

213 Du har enorme nerveproblemer som du lider av. Og du har også en struma på halsen, som du lider av. Hvis det er riktig, løft opp din hånd.

Du sier: "Du kan se det."

214 Ja vel, du kom. . . Du er ikke herfra. Du kom. . . Du er ikke fra denne regionen her, dette stedet. Du kommer fra Memphis. Det er riktig.

215 Damen som sitter ved siden av deg, hun kommer også fra Memphis. Tror du av hele ditt hjerte, dame? Tror du at Gud kan helbrede deg? Tror du at jeg er Hans profet eller Hans tjener? Det forvirrer folket, ser du. Tror du at jeg er Hans tjener? Tror du at det er Gud som taler dette? Du vet at jeg ikke vet noe om deg. Tror du at det er Gud da? Ja vel. Tro med hele ditt hjerte. Og har, det du lider av, du har en. . . du har problemer med halsen din også. Og en annen ting, du har en knute, en utvekst i siden din. Tror du at Gud kan fortelle meg hvilken side den er på? Hvis den er det, løft opp din hånd hvis jeg forteller deg sannheten. Den er på høyre side. Skjønner? Skjønner? Tror du at Gud kan fortelle meg hvem du er? Vil det hjelpe deg? Du er fru Cox. Det er riktig. Skjønner? Gå tilbake, ser du.

216 Tror du? Tror dere alle sammen nå? [Forsamlingen fryder seg og sier: "Amen."—Red.] Ser dere, det er stadfestelsen på pakten til Abrahams Ætt, hvis du kan tro! Skjønner?

217 Her, det er en liten dame som ligger her ute på båren. Kan du høre meg, dame, som ligger på båren? Ja. Jeg kan ikke helbrede deg. Jeg vet ingenting om deg; du er bare en fremmed for meg. Men tror du at Jesus Kristus kan åpenbare for meg hva problemet ditt er? Ville det hjelpe deg? Ville, ville det? Hvis du ligger der, kommer du til å dø. Du har bare én sjanse til å leve, det er å ta imot Kristus. Du har kreft. Det er riktig. Tror du at Gud vil gjøre deg frisk nå? Gjør du? Løft opp din hånd hvis du tror det. Ja vel. I ditt sted, det eneste du kunne gjøre ville være å reise deg opp fra den sengen; og ta opp det du ligger på og gå hjem og gjør krav på din tro på Gud som Abrahams Sæd. Reis deg, i Jesu Navn.

Ser dere, hun reiser seg opp, for å ta sitt løfte i Gud.

218 Hvor mange av resten av dere tror det av hele deres hjerte nå?

219 Reis deg opp. Du har styrke; Gud vil gi deg styrke. Reis deg, opp på din føtter. Der er hun, oppe, ute av båren.

220 Nå, resten av dere som ønsker å ta imot Jesus Kristus, reis dere opp på deres føtter. Reis dere opp på deres føtter. Stå opp overalt, ta imot Jesus Kristus som din helbreder.

221 Herre Jesus, helbred hver og en av dem. Gi det, Herre.

JEHOVA-JIREH 1 NOR64-0402

(Jehovah-Jireh 1)

Dette budskapet av broder William Marrion Branham som opprinnelig ble talt på engelsk torsdag kveld den 2 april 1964 i 4-H Club Barn i Louisville, Mississippi, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2016 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS

PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS

P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.

www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org